

Maene teigest toast rutto maggamast ja laste jurest ülles, terretab neid lahkeste, küsib: „Kuida teie nenda hilja tullete weel meid watama?“

Mees wasto: „Anna meile süa, rutto ja kermeste, muido pannen ma sinuile lohhe wasto filmi!“

Maene naeratas lahkeste wasto: „Dih, mehheke, miks sa muido ahwardad? Sinna ei olle mind seiemale lönuud, ei lö ka eddespidi. Roog saab warsti walmis, odage agga nattokesse, ja põllotage nikaua pipo; — tõi tubbakat kambriist wälja.“

Maene läks kõi tuld ülles teggema, kettis munne, tõi kinki wälja, kallas taldreko peäl, juresto ja wõid; kattis walge linna laua peäle, seadis keit korrapiddi seuna

peäle, pallus: „Söge nüüd rahholikult, minna lähhen laste jure kambriisse.“

Üks mees ütles selle wagga naese mehhe wasto: „Kas tead, et se on meile suur pat, kui meie häkkame pärrast omma hullo kõrtsiluggu weel õse sinno naesele omma sömisega tülli teggema; lähheme ärra, iggaüks omma koio. Agga kui sinna weel ühhe õ peaksid kõrtsis lakkuma, ja sinul on ommeti üks ni hea wagga naene koddo sind murrega otamas, — siis ei olle sa küll enam wäärt, et päike paistab weel sinno peäle, waid Ma peaks omma su lahti teggema, ja sind ellawalt ärranelama!“ —

Tõusis lauast ülles, jättis Summalaga; teised nellid meest temma järrele: roog jäi putumatta laua peäle.